

Ande Pliego
VÉGZETES MEGHÍVÁS

**ANDE
PLIEGO**

**VÉGZETES
MEGHÍVÁS**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
You're Fatally Invited

Copyright © 2025 by Wolf Noir LLC
All rights reserved.

Hungarian translation © Kajsza Krisztina

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KAJSZA KRISZTINA

Szerkesztette
HORVÁTH ANNAMÁRIA

ISBN 978 963 452 960 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

ELSŐ FEJEZET

RODRIGO

A lelkem is eladtam volna egy jegyért, hogy visszatérhessek Spanyolországba, pedig csak három órája szálltam le a gépről.

– Ro? – Olivia hideg keze az enyémre fonódott, mire elfordítottam a tekintetemet a kikötő fölött gyülekező sötét erezetű felhőkről. – Mi az?

Kidugtam a fejem a sálamból, és az ajkára tapasztottam a számam.

– *Nada, mi vida.**

Lepillantottam a dokkra, a tisztességben megőszült deszkákra. A tucatnyi elhagyott vitorlás árbóca fogpiszkálóként bökdöste a maine-i eget, ezzel szemben a mellettünk himbálódzó kis komp tökéletes állapotban volt. A nap, szemérmetlenül meghazudtolva az évszakot, a köd nagy részét feloszlatta, de a Wolf Harbor-sziget még mindig nem bukkant fel a horizonton.

Olivia megpróbálta kihúzni a kezemet a kabátom zsebéből, miközben az arcát szél korbácsolta.

– Még mindig feszült vagy.

– Lefagy az arcom.

– Ez az egyetlen rész, amit látok belőled.

– Pont ezért fagy le.

Egy apró ránc jelent meg a szemöldöke között, amit el szerettem volna simítani a hüvelykujjammal.

* Semmi, életem. (*spanyol*)

– Nézd, tudom, hogy te...
– Egy gyanakvó gazember vagyok?
– Jó megfogalmazás, drágám, de én inkább úgy mondanám, hogy „ideges” vagy. Hidd el, nincs semmiféle fondorlatos terv, Alastornak nem áll szándékában a bíróság elé citálni minket, hogy tönkretegye az életünket. – Tréfásan villant egyet a szeme, és éreztem, hogy a szám sarka akaratom ellenére kissé felfelé görbült. – A titoktartási megállapodás csak pusztán formalitás. Hogyan másképp gondoskodhatna arról egy anonimitásban élő szerző, hogy ne derüljön fény a kilétére?

A bőr nyakláncom szorítani kezdte a nyakamat. Ha csak a titoktartási megállapodás miatt kellett volna aggódnom!

– Biztosan igazad van – hazudtam, miközben átkaroltam a vállát. A tárgyalóteremben töltött egy évtized alatt megtanultam, hogy bárki bármire képes lehet, beleértve az olyan hírességeket is, mint az írók. Vagy jómagam. Hogy a francba gondolhattam, hogy jó ötlet idejönni?!

– Illedelmesen korán érkeztek. – A könyörtelen szél felénk sodorta Fletcher szavait, és brit kiejtését hallva kissé oldódott a feszültségem. Halszálkás öltöny feszült a széles vállán, a haja zselével be volt löve. Pont úgy nézett ki, mint legutóbb, amikor elmentünk iszogatni. Már tényleg egy év telt el azóta? – Helló, tubicáim!

Némileg megkönnyebbültem, ahogy megpillantottam a barátomat, aki a feleségem szerint nem is volt a barátom. De végre, *finalmente*, megtudhatunk valamit a visszavonulásának rejtélyes okairól.

Barátságosan felé nyújtottam a kezemet.

– Fletch.

– Rég találkoztunk, ugye, cimbora?

Átöleltük egymást, Fletcher megpaskolta a vállam, majd a feleségem felé biccentett.

– Olivia, drágám! Elragadó vagy, mint mindig.

– Helló, Fletcher!

Olivia az egyik kezével megzabolázta a szélben lobogó szőke sörengyét, de csak a szája mosolygott, a szeme nem.

Fletcher vigyorogva kivillantotta a fogait.

– Micsoda hét elébe nézünk, mi?

– Megtudtál valamit Alastartól? – kérdeztem. – Kiváltképp a titoktartási megállapodást illetően? Kicsit különös kérés egy alkotói elvonuláshoz, nem gondolod?

– Sajnos lakat van a számon – felelte a barátom ravasz képpel.

– Igen, tudjuk, hogy többet tudsz nálunk – morogtam. – Most inkább áttérhetnénk arra, hogy miben lehetnél a segítségünkre?

– Nem találok ebben az egészben semmi különöset – fordult hozzám Olivia, felelevenítve az elmúlt öt hónap spekulációit. – Úgy értem, egy igen fontos alkalomról van szó; közel harmincéves pályafutása során ez lesz az első olyan esemény, amin személyesen is részt vesz. Teljesen érthető, hogy titokban akarja tartani a személyazonosságát. Ezért már-már elhiszem, hogy igazak a pletykák, és nem az eredeti J. R. Alastor, hanem a fia írja a könyveket a neve alatt.

– *Olivia.* – Hosszan elnyújtva, a lehető legerősebb spanyol akcentussal ejtettem ki a nevét, és mosolyogva ingattam a fejem.

– Ez egy réges-régi interjú volt, amelyben Alastor megemléltette, hogy van egy gyermeke...

– Vagy talán azért van szüksége a titoktartási megállapodásra, mert bepillantást nyerhetünk az új könyvébe – elmélkedett Olivia, és a szeme úgy csillogott, mint a kikötő fényei. – Talán Alastor velünk akar dolgozni rajta.

Fletcher felhorkant.

– Hogy az ördögbe működhethetnének közre a hozzánk hasonló mezei írók egy J. R. Alastor-könyv megírásában? Csak Ashton Carter lenne elég hülye ahhoz, hogy megpróbálja, és ha belemegyünk, akkor valamennyiünket elküldenek a jó bűdös francba.

– Hallottam! – harsant fel egy hang, mire összerezzenem és megfordultam.

Öles léptekkel egy harminc körüli férfi közeledett felénk bőrkabátban, zsebre dugott kézzel, laptoptáskával a vállán: Ashton Carter, egy kínai-amerikai író, akinek a paranormális thrillerét Olivia

több könyvtárház honlapján is előjegyezte, így már három-négy példányunk van belőle.

– Fesd az ördögöt a falra, és lám... – mondta Fletcher kaján mosollyal. – Carter, neked elmentek otthonról?! Ez egy íróknak szóló találkozó! Hogy a fenébe kaptál rá meghívót?

– Elbűvölő a modorod, mint mindig, Fletch – mondta Carter, és vigyorogva kinyújtotta felém a kezét. – Ashton Carter; meglepő, de író vagyok.

– Örvendek. Rodrigo Sandoval.

– Carternek tavaly tavasszal sikerült bevásárolnia magát egy kerekasztal-beszélgetés résztvevői közé – jelentette be Fletcher vidáman.

– Hékás – vágott vissza Carter –, nem én voltam az, akit a moderátor arra kért, hogy csillapodjon le.

– Hát ami azt illeti, ezt a történetet szívesen meghallgatnám – mondta Olivia vigyorogva, miközben kezét nyújtott. – A nevem Olivia. Sajnos még nem olvastam a könyved, de azzal jutalmazom majd magam, miután Róval végeztünk a vázlattal.

Ez előtt az írói összejövetel előtt megpróbáltuk átrágni magunkat minden meghívott szerző művén, de én inkább elviselném a *Kézikönyv a szerzői jogról, védjegyről és szerződéssről a könyvkiadás és a szórakoztatóipar területén* hetedik kiadását, mint harminc oldalt Ashton regényéből. A természetfeletti témájú regényeknél és a kísértethistóriáknál valahogy mindig elvesztem a fonalat.

– Az nagy megtiszteltetés lenne a számomra! – mondta Carter, és biccentett.

– Oké, lássuk a meghívódat! – mondta Fletcher könnyedén meglegyintve Cartert. – Csak akkor hiszem el, hogy meghívtak, ha látom a neved a meghívó tetején.

Carter az égre emelte a tekintetét, de aztán kinyitotta a táskáját, és turkálni kezdett benne.

– Arra gondoltam, valamennyien összehasonlíthatnánk a meghívóinkat, hogy lássuk, ugyanazt kaptuk-e, vagy esetleg Alastor valamelyikben elrejtett valami utalást vagy hasonlót.

– Valami utalást? – kérdezte Fletcher meglepődést színlelve. – Ugyan, ne gyerekeskedj! – Azzal kikapta a többszörösen összehajtott borítékot Carter kezéből; a papír mattfekete színű volt, és egy koponya alakú, aranyszínű viaszpecsét volt rajta. Egy grimasz kíséretében felolvasta az aranyszínű, dőlt betűs szavakat: – *Kedves Mr. Carter!* Rodrigo, Olivia, azt hiszem, valami anomáliával állunk szemben. Vagy pedig J. R. kognitív képességei kissé leromlottak.

Ekkorra Olivia már elővette a meghívónkat – amit úgy őrzött egy barna mappában, mint egy bizonyítékot; a borítékot azzal a papírvágó késsel nyitotta ki, amit tavaly a születésnapomra vett –, és Carter meghívója mellé tette. Amikor rám nézett, izgalom csillogott a szemében, ami minden bizonnyal az én tekintetemben is visszatükröződött.

Kedves Mr. Carter!

Nagy megtiszteltetés lenne számomra, ha csatlakozna hozzám a maine-i Wolf Harbor-birtokon tartandó tematikus írói találkón október utolsó hetében.

Fontosnak tartom, hogy átfogó képet kapjak arról, mit jelent manapság a thriller/horror műfaja; Az egészben elnyelt tó című könyvén joggal akadt meg a szemem. Úgy gondolom, hogy valami egyedi, ösztönös alkotást képes létrehozni, és ahogy mondani szokás, már „tűkön ülök”, hogy elolvashassam a következő regényét. Merem állítani, hogy ez lesz az egyik legjobban várt olvasmányom.

Remélem, hogy ez az egyhetes írói workshop lehetőséget fog nyújtani az írásra, és arra, hogy megismerkedjen más feltörekvő vagy már befutott szerzőkkel, akik ugyanezen a területen dolgoznak; továbbá inspirálja arra, hogy szóra bírja a múzsáját a késő esti vacsorarejtélyek alatt.

Biztosíthatom afelől, hogy „gyilkos idők” következnek.

Kérem, az alábbi számon jelezzen vissza. Személyi asszisztensem, Mila, majd tájékoztatja a részletekről, beleértve a titoktartási megállapodást, amit el fog küldeni átnézésre – a névtelenség megőrzése érdekében lenne rá szükség, ahogy azt bizonyára megérti.

Számíthatok a társaságára? Remélem, igen.

Végzetes híve:

J. R. Alastor

– Alapvetően ugyanaz a szöveg – mormogta Olivia. – Kivéve a nevünket és a könyveink címét.

– De ez még nem magyarázza meg a lényegét – mondtam, miközben a dokkot elöntő hullámot és a bőrcipőmon gyöngyöző sós cseppeket figyeltem. – Miért keresi most Alastor a kapcsolatot a világgal, azután, hogy harminc évig a homályban maradt?

– Nyilván nagyon fellelkesült Carter pamfletje iránt, és csak így tudta megszervezni a megismerkedést – mondta Fletcher negédes hangon.

Carter felsóhajtott.

– Senki sem hisz bennem úgy, mint te, Fletch.

– Talán csak magányos – kockáztatta meg Olivia. – Annyi év telt el dedikálás nélkül...

– Nekem van egy dedikált könyvem – mondta Carter, és a levegőbe emelte az ujját. – A *Darabold szét!* első kiadása.

– Az eredeti borítóval? – kérdezte Fletcher, és a magasba szökött a szemöldöke. – Az az agyafúrt, gyóntatószékes sztori? Még nekem sincs meg az a kiadás. Legközelebb majd azzal állsz elő, hogy te voltál az a pöcs, aki tavaly a Christie'snél lenyúlta azt a fonográfot, amit a *Vésett csontjaink* filmadaptációjánál használtak.

– Nem tudom egész pontosan, mi az a Christie's, de azt kívánom, bárcsak én lettem volna – felelte Carter pironkodva. – Bocs, Olivia, épp a dedikálásról beszéltem...

– Igen, bizonyos üzletekben lehet dedikált példányt vásárolni – mondta Olivia –, de Alastor sohasem jelenik meg személyesen az eseményeken, a könyvbemutatókon, nem ad interjút, semmi, *nada*.

Elfojtottam egy mosolyt; a feleségem mostanra átvett tőlem néhány spanyol kifejezést.

– Csak azt akarom mondani – folytatta –, hogy ha a tápláléklánc legtetefén állsz, akkor senki sem ismer igazán... És ez eléggé elszigetelheti az embert. Mi azok közé a szerencsés kevesek közé tartozunk, akiket nemrég olvasott, és megkedvelt.

Az ujjaimmal megpaskoltam az állát.

– Attól tartok, itt nem csupán egy kis magányról van szó, *mi reina*.*

– Majd személyesen megkérdezheted tőle, amikor odaérünk – mondta a feleségem a fejét ingatva.

– Ha már itt tartunk – jegyezte meg Carter a kompot és a dokknak csapódó hullámokat szemlélve –, nem túl kicsi ez hatunk és a poggyászaink számára?

– Látom, nem rajongsz a hajókért – jegyezte meg Fletcher kárörömmel.

– Inkább a vízért nem rajongok. – Aztán megpillantotta a morgva arcú kapitányt, és hozzátette: – Talán ez lehet Alastor?

– Aligha. Ha megpillantod, rögtön felismered.

– Ó, te már találkoztál vele?

– Ha tudni akarod, Alastor személyesen hívott meg, mielőtt elküldte volna a levelet. – Fletcher kissé leereszkedő mosollyal feltúrta a zakója ujját. – Hogy pár szóba sűrítsek egy hosszú történetet: igen, találkoztunk.

– Azta! – Carter elbiggyesztette az alsó ajkát, és elfojtott egy mosolyt. – Nem is tudtam, hogy Alastor jótékonysági ügyeket is vállal.

– Az tudtommal te lennél.

– Ha jól emlékszem – szólt közbe Olivia –, Ashton könyve azonnal a *New York Times* bestsellerlistájának élére került, ugye?

* királynőm (*spanyol*)

Rákacsintottam. Fletcher könyve a kilencedik helyet érte el, jóval Carteré alatt maradva, úgyhogy valószínűleg nem nagyon örül annak, hogy felemlegetjük.

Ekkor ritmikus dübörgés hallatszott a deszkákon. Léptek zaja.

A tarkóm bizseregni kezdett, amikor átpillantottam Olivia vállá felett. Két nő közeledett felénk a dokkról, és az egyikük engem fixírozott. Összeszorult a torkom.

– Cassandra! – kiáltotta Olivia, elvonva rólam a nő figyelmét. – Nem tudom, emlékszel-e rám. Én...

– Persze hogy emlékszem! – kiáltott fel az idősebb nő, a kezével hadonászva, amitől a karkötői kórusban csilingelni kezdtek. Hogy tudnám elfelejteni azt a San Franciscó-i workshopot? Én indítottam el a karrieredet. Nem talállok szavakat, hogy leírjam, milyen büszke vagyok rá.

Kényszeredett mosollyal kezét nyújtottam, és Olivia bemutatott minket egymásnak.

Hamarosan el leszek zárva egy szigeten a feleségemmel és az egykori barátommal, akik kölcsönös ellenszenvet éreznek egymás iránt, és jó néhány idegennel, akik tanúi a köztük lévő feszültségnek. Nem is beszélve a névtelen házigazdánkról, akinek a könyveit tizennyolc éves korom óta imádom. Ez az egész kaland még izgalmas is lehetne, ha nem hívott volna meg valaki mást is a múltamból. Azon kevesek egyikét, akik könnyűszerrel tönkretehetnek.

Cielos!* El kellett volna mondanom Olivianak az igazat, amikor lehetőségem volt rá.

* Egek! (*spanyol*)

MÁSODIK FEJEZET

MILA

A hullámok a makulátlanul fehér dokkot verték, a sós szél a hajamat cibálta, miközben az október végi köd beszivárgott a kabátom ujján. Lábujjhegyre álltam a magas sarkú csizmámban, és hunyorogva figyeltem a kis kompot, ami éles késként szelte a vizet, és egyre közeledett felém.

A vendégek kitódultak a hajókabinból a fedélzetre, és a fejüket kapkodva csodálták a fákat borító bíborvörös leveleket és a sziget tagolt partvonala felett gomolygó ködfoszlányokat. Ahogy megpillantottam őket, izgatott borzongás futott végig a gerincemen.

Miután évekig bámultam az arcképeiket a könyveik hátsó borítóján, most végre itt vannak.

A markomban.

A hajómotor dübörgése halk morgássá csillapodott, amikor a kapitány kioldotta és felém dobta a hajókötelet.

– Üdvözlöm önöket a Wolf Harbor-szigeten! – kiáltottam, és megcsomóztam a kötelet a fehér korláton lévő kikötőbakon. A leheletem apró szellemeket formált a hideg levegőben; az egyik pillanatban megjelentek, a másiban pedig tovatűntek. – A nevem Mila Del Angél. A házigazdájuk megbízásából én fogok gondoskodni önökről.

A vendégek köszönetet mormogtak, miközben kisegítettem őket a kikötőbe, és mindenkit név szerint üdvözöltem. Az írók a

nyakukat nyújtogatva sasolták a sziget kavicsos tengerpartját és a fölénk magasodó sziklát.

– És ő hol van? – kérdezte egy magas, szürke öltönyös brit férfi, és mögém pillantva a sziklába vájt lépcsőkre meredt. A zseniális Thomas Fletcher volt, akinek lassan kibontakozó irodalmi rejtélyei az Atlanti-óceán mindkét partján nagy vihart kavartak. – Azt mondta, itt lesz, hogy üdvözöljön minket.

Valóban?

– Sajnálom, de Mr. Alastor késik. Addig is felhozzák a poggyászaikat, és találnak frissítőket a házban. – Azzal sarkon fordultam, mire nehéz, fekete szoknyám a combomhoz csapódott.

Az eget kémleltem. Egy perce még a szemembe tűzött a nap, most viszont sötét esőfelhők ereszkedtek egyre lejjebb, mint egy nehéz, színpadi függöny.

– Bizonyára késik – mondta Fletcher a többieknek, mintha meg sem hallotta volna a szavaimat. – A kompon nem volt térerő, valószínűleg ezért nem hallottam a hívását.

Borzongás futott végig rajtam. A levegő is lehűlt, pedig a ma esti üdvözlővacsorát a tengerparton kellett volna megtartani.

De nem számít. Ez most az én színpadom, az én darabom. Semmi sem üthet ki balul ezen a héten; túl sokáig agyaltam rajta megszállottan.

Annai év után végre a markomban vagytok.

A varjak izgatottan károgtak fölöttünk, amikor felcaplattunk a sima sziklalépcsőkön. Közben összevissza fecsegetem a szigetről – csaknem tíz kilométer hosszú terület, amit fenyő- és tölgyerdő borít, a strand és a csónakház a déli oldalon található. J. R. Alastor, a rejtőzködő író egy évvel ezelőtt vásárolta meg a szigetet egy színésznőtől, aki hagyta lepusztulni; a területet feljavították, a kúriát renoválták, és most, a híradások szerint a „luxus legmagasabb fokát” képviseli.

Nem mintha valaha is jártak volna itt újságírók.

Bizarr, hogy Alastor milyen hatalmas összeget dobott ki csak azért, hogy személyazonossága rejtve maradjon, amíg én szívesen lepakáltam volna az ördöggel is, csak hogy emlékezzenek a nevemre.

– Minden csupa móka és kacagás, amíg le nem csap a vihar – mondta fapofával Violet Blake, miközben elsímította a haját vastagon kifestett nagy szeméből. Huszonnégy évesen ő volt a legfiatalabb; sötét haját burgundi vörösre festette; az év elején saját kezűleg vágott magának frufrut, ha hinni lehet a közösségi médiának.

A drámai frizuraváltásoknak mindig van oka, így azon tűnődtem, vajon az övé mi lehetett.

– Eléggé fúj a szél – mondtam vidám hangon, tudomást sem véve a sötét, füstszerű csíkokkal szabdalt égboltról, amely előtt lángvörös levelek táncoltak. – De vészhelyzet esetére van egy generátorunk, egy hajónk és vezetékes telefonunk, amellyel közvetlen összeköttetésben állunk a kontinenssel.

Beszéd közben kínosan ébredtem rá, hogy kinek a léptei döngenek tőlem balra: Ashton Carteré; akinek a fiataloknak szóló paranormális thrillere tavaly szinte felhasította a lelkemet. Mindannyiunk számára jobb lenne, ha úgy tennék, mintha ezzel nem lennék tisztában.

A fák lombkoronája közül előbukkant a domb tetején álló ház. Még most is eláll a lélegzetem, mint minden alkalommal, amikor megpillantom.

– Ó, de csodás! – kiáltott fel Cassandra Hutchinson, és amikor összeütötte a tenyerét, a karkötői szélcsengőként csilingeltek. Ő volt a csoport legidősebb tagja: hetven körül lehetett, és már a harmadik férjét fogyasztotta. A gömbölyded alkatú asszony gránátvörösre festett, ondulált hajáról arra következtettem, hogy valószínűleg hajcsavarókban alszik.

Ha a róla szóló mendemondáknak hinni lehet, akkor nem meglepő, hogy felkeltette Alastor érdeklődését.

A köd sűrű szemfedőként tapadt a frissen nyírt gyepre; a domb tetején a négyszintes, gyarmati stílusú kúria lépcsőzetesen nyúlt

az ég felé. Deszkaburkolata mélybarna volt, amelyet fehér keretű, masszív ablakok szakítottak meg. A kő lépcsősor, amelyen feljutotunk, egy kerek oszlopokkal ölelt tágas tornácra vezetett.

Amikor bekísértem az írókat a kétszárnyú ajtón, a konyhából finom illatok csapták meg az orrunkat: Curt szegfűszeggel és szerecsendióval fűszerezett almaboráé. Az előcsarnok fehér faburkolata a tengerpartot idézte; a polírozott fa padlódeszkák vöröse az őszi falevelek színével vetekedett. A hosszú ablak alatt egy makulátlan, krémszínű kanapé állt, fölöttünk pedig egy minimalista aranycsillár lebegett.

Cassandra teli torokból felvisított, és odarohant a beépített könyvszekrényhez.

– De hiszen ezek a mi könyveink!

Nem csupán a kemény táblás könyvek, hanem az olcsóbb kiadásúak és az írárok fordításai is ott sorakoztak; szerzőnként, nyelvenként, sőt méret szerint szortírozva. Két és fél hónapba telt, mire felkutattam és megrendeltem az antikváriumokból és a könyvesboltokból az összes példányt – kemény táblás példányokat nyilván már nem nyomtattak azután, hogy a puha fedelűek is megjelentek (általában egy évvel az első kiadás után) –, de végül a múlt héten az utolsó kötet is befutott. Egy délutánt töltöttem azzal, hogy elrendezzem őket, miközben Curt kellemetlen emo zenéje harsogott ki a konyhából.

– Ez enyhén szólva nyugtalanító – jegyezte meg Fletcher, miközben odasétált. – De ez jellemző J. R.-re, nem?

– Ó, Tim! Ne légy ilyen cinikus, szerintem elragadó ötlet – mondta Cassandra, megveregetve a férfi vállát *A szantorini botrány* kemény fedeles példányával; Cassandra könyve egy balul elsült leánybúcsú rejtélyével foglalkozott, és szinte minden hazai pszichothrillerszerző könyvespolcán megtalálható.

– Valójában Tom vagyok, de a Fletcher is megfelel. Odanézz! – mondta fintorogva a kissé unott képű Ashton Carternek egy vékony kék könyvre mutatva. – Még a pamfleted számára is talált helyet.

– A lányom teljesen odavan érte – mormogta Cassandra, majd belelapozott egy másik könyvbe.

A torkom elszorult, amikor megláttam, melyikbe.

– Már gyerekkorában is nagy könyvmoly volt – folytatta a nő.
– A férjem, az Első Mr. Hutchinson próbálkozott azzal, hogy kisabítsa őt a szabadba egy kis friss levegőt szívni, például levitte a parkba, nyári táborba küldte, de végül mindig egy könyv társaságában lógott meg.

– Igazán meg tudom érteni – mondta Ashton sóvárogva.

– Alastor könyveinek négy polc kell – mondta Rodrigo Sandoval a feleségének, Olivianak. A férfi halványkék szeme a legtisztább égboltra emlékeztetett, és erősen elütött kreol arcbőrétől, sötét fürtjei a nyakszirtjén kunkorodtak. A házaspár a kissé túlzottan meleg fekete, illetve fehér télikabátjában egy só-borsszóró készletre emlékeztetett.

Szórakoztató volt megfigyelni, ahogy Rodrigo szerette volna elkerülni a többi vendéget, de nem térhetett ki előlük. A többiek ezt nyilván az arroganciájának és az egocentrizmusának tudták be.

Ő lesz a legnehezebben kezelhető.

Olivia felsóhajtott, és lekapott egy fekete könyvet a polcról.

– Ro, nézd csak! Alastor könyve a regényírásról. A jövő héten fog megjelenni. De már itt van.

– Ó, én már olvastam belőle néhány részletet! – jegyezte meg Fletcher. – Alastor ugyanis kikérte a véleményemet.

Oscar-díjat érdemeltem volna az alakításomért, amellyel meg tudtam őrizni a közömbös arckifejezésem.

Cassandra nesztelenül odalépdelt, és kinyújtotta sokgyűrűs kezét.

– Add ide, és senkinek sem esik bántódása.

– Csak a holttestemen át – nevetett fel Olivia a mellkasához szorítva a kötetet.

– Ne kísértsd! – tanácsolta neki Fletcher. – Ne feledd, hogy mindannyian abból élük, hogy embereket gyilkolunk!

– Nem kell érte ölni – szoltam közbe mosolyogva. – Mr. Alastor volt olyan kedves, és mindenkinek hagyott egy példányt a szobájában. Egyfajta üdvözlőajándékként.

Még mindig Alastor könyvét szorongatva Olivia rámosolygott a férjére, és szelíd tekintetétől egy kicsit magam is megborzonek.

Az elmúlt hónapokban figyelemmel kísértem őket; nyomon követtem a könyvbemutató turnéikat, sőt még a vakációjukat is a közösségi médiában közzétett bejegyzéseiken keresztül. És most az apró, intim pillanataikat megfigyelve úgy éreztem, mintha valami filmbe vagy showműsorba csöppentem volna, ahol kapcsolatba lehet lépni a szereplőkkel. Üdítő élmény volt látni őket a maguk világukban.

– Természetesen a főépület bármely részét szabadon használhatják. De – álltam meg egy pillanatra, és a lépcső tetején lévő sötét faajtóra mutattam, amelyen egy tányér nagyságú faragott farkasfej díszelgett – Mr. Alastor dolgozószobájába szigorúan tilos a belépés.

Hagytam, hogy a szavaim egy kis ideig lebegjenek, és bogáncsként akaszkodjanak az elméjükbe. Majd a negyedik napon kell emlékeznük a dolgozószobára.

Aztán folytattam:

– Bizonyára hallottak mendemondákat arról, hogy a popkultúra egyes ikonikus tárgyait meg szokták vásárolni; a legutóbbi tárgy ezek közül Stanley Kubrick *Ragyogás* című filmjének híres fejszéje. Nos – folytattam sugárzó arccal –, elárulhatom önöknek, hogy Mr. Alastor már jó ideje gyűjti a thrillerek és horrorfilmek kellékeit, és örömmel fogadja önöket mint első vendégeit az újonnan berendezett múzeumában.

– Isteni! Feltétlenül meg kell néznem – gügyögte lelkesen Cassandra, és a többiek is elégedett mormogással nyugtázták a hírt.

– Nos, ez megmagyarázza a hiányzó gramofonom rejtélyét – élcelődött Fletcher.

A lelkesedésük a többiekre is átragadt; még a mogorva Violet szeme is csillogott.

– Bármikor megtekinthetik – közöltem velük. – A vacsorarejtélyeket minden este hat órakor találjuk. Ma este pedig fogadást tartunk a tengerparton a megérkezésük örömeire.

– Elnézést! Ugye azt mondta, hogy a házigazdánk ma este fog megérkezni? – érdeklődött Ashton Carter.

– Reméli, hogy önökkel tud vacsorázni – mondtam, majd rövid hatásszünetet tartva hozzátettem: – Attól függ, máshol hogy alakulnak a dolgai.

– Máshol... – ismételte meg Cassandra még jobban felélénkülve.
– Esetleg megtudhatnánk, hogy milyen ügyei vannak?

Elnéztem őket, amint kétségbeesetten várják a legapróbb információmorzsát is a vendéglátójukról. Mosolyogva félrebillenttem a fejemet.

– Feltételezhetően hamarosan megérkezik, és a séfünk által készített ízletes fogások elfogyasztása közben bizonyára szívesen fog mesélni önöknek róla.

A felső szinten a csizmám sarka végigszántott a laza szövésű szőnyegen, miközben a szobáik felé tereltem az írókat a folyosón, amelyről magas, széles ajtók nyíltak, és amelynek falait a szigetről készült nyomatok díszítették.

– Köszönöm, Mila! – mondta Ashton, amikor mellettem elhaladva összetalálkozott a tekintetünk. Ettől szinte elakadt a lélegzetem.

Kimondta a nevemet. Lehet, hogy eddig csak egy könyvet publikált, de az mély nyomot hagyott bennem. A könyvtári példányt két éjszaka alatt végigolvastam. Teljesen a hatása alá vont a két jóbarát története, akiket egy démonoktól megszállt tó szakított el egymástól; aztán hajnali háromkor előrántottam a régi laptopomat, hogy dedikált példányok után kutassak.

Sohasem vettem új könyvet, de nem is igazán engedhettem volna meg magamnak. A rendezvényszervezés elég jó jövedelmet biztosított, de a fizetésem nagy része elment anyám orvosi kezeléseire. *Az egészben elnyelt tó* című könyvvel azonban kivételt tettem. Amikor rákerestem a Google-ön, felfedeztem azokat a cuki gödröcské-

ket az arcán, lelkesedésem pedig csak tovább fokozódott. Arra is rájöttem, hogy majdnem egykorúak vagyunk; mindketten a húszas éveink végén járunk.

De nem akartam kihátrálni csak azért, mert tetszett az egyik vendég könyve. Valójában a legtöbbjük könyve tetszett. Tartottam magam a tervhez; a Wolf Harbor-villa felújítási munkálatainak a szám-láin az én nevem szerepelt; Alastor hitelkártyája a pénztárcámban lapult, és a sugallata, miszerint az igazságszolgáltatás elé kell állítanom titeket, a bosszú édességével visszhangzott az elmémben.

Mellesleg nem Alastor volt az egyetlen, aki tudott titkot tartani.

A folyosó végén Ashton Carter visszapillantott rám; mozdulatlanul álltam, nevetségesen sötét szemét nevetségesen sötét pillák keretezték. Megpróbáltam semleges mosolyt erőltetni magamra; aztán láttam, amint megjelennek az arcán azok a mély gödröcskék, végül eltűnt a szobájában, én pedig átkoztam magam.

Idióta!

Nem hívhattam fel magamra egyikük figyelmét sem; az egész terv azon alapult, hogy ne feltűnősködjek – akár egy kellemes, de nem szembeötlő szobadísz.

A vendégek kinyitották a szobáik ajtaját, majd vidáman és önfeledten felkiáltottak a kő kandalló párkányán díszelgő élethű levélkoszorúk láttán. A mellkasom dagadt a büszkeségtől; végre megtörtént! Már nem a Barnes & Noble polcait uraló könyvek címlapjain szereplő nevek voltak csupán. Mindannyian itt vagytok nálam. Élő, lélegző hús-vér emberek. Mintha kiléptetek volna egy történet lapjairól – hogy beszéljatek az életembe.